

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH180027
NAZWA
OBSZARU Ostoja Czarnorzecka

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH180027	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Ostoja Czarnorzecka

1.4. Data opracowania 2008-12	1.5. Data aktualizacji 2024-03
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2007-03
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2023-10
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 7 września 2023 r. w spr. soo Ostoja Czarnorzecka (PLH180027)

	Powiększenie - 10.2009 r., powiększenie (seminarium) - 12.2012 r. Korekta
--	---

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna

21.8616

Szerokość geograficzna

49.7467

2.2. Powierzchnia [ha]:

2022.78

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL32

Podkarpackie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
8310			0.0	21	M	B	C	B	B
9110			317.83		M	B	C	B	B
9130			1200.42		M	B	C	B	B
9170			2.9		M	D			
91E0			14.76		M	B	C	B	B
91P0			190.12		M	C	C	B	B

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
M	1308	Barbastella barbastellus			w	111	111	i		M	B	B	C	B
M	1308	Barbastella barbastellus			r	70	100	i		M	B	B	C	B
A	1193	Bombina variegata			p				C	M	C	B	C	C
M	1323	Myotis bechsteinii			w	1	1	i		M	C	B	C	C
M	1323	Myotis bechsteinii			r	20	20	i		M	C	B	C	C
M	1321	Myotis emarginatus			w	3	3	i		M	D			
M	1324	Myotis myotis			r	20	20	i		M	B	B	C	B
M	1324	Myotis myotis			c	30	40	i		M	B	B	C	B
M	1324	Myotis myotis			w	59	59	i		M	B	B	C	B
A	2001	Triturus montandoni			p				C	M	C	B	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	53.89
N17	18.14
N16	27.55

N12	0.42
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Ostoja obejmuje zwarty kompleks leśny porastający pasmo Suchej Góry (585 m n.p.m.) i pasmo Królewskiej Góry (554 m n.p.m.) - najwyższych wzniesień Pogórza Dynowskiego. Od strony południowej góruje nad Kotliną Jasielsko-Krośnieńską z rozległą doliną Wisłoka, od północy i północnego zachodu otoczony jest przez inne pasma Pogórza Dynowskiego - Czarny Dział (G. Kiczora 516 m n.p.m.), Pasma Brzezanki (477 m n.p.m.) i Pasma Jazowej (Czarnówka 492 m n.p.m.), oddzielone dolinami potoków: Kopytko (m. Węglówka) i Krościenka (m. Krasna).

Podłoże geologiczne: największą powierzchnię zajmują warstwy inoceramowe (ok. 35% pow. obszaru), istotną powierzchnię zajmują również warstwy hieroglifowe (ok. 11% pow.). Udział kilkuprocentowy (<10%) mają: łupki zielone i pstre, piaskowce ciężkowickie, warstwy menilitowe, warstwy krośnieńskie, warstwy lgockie, warstwy istebniańskie górne, łupki wierzowskie, łupki i margle pstre, łupki wierzowskie i piaskowce grodziskie, warstwy istebniańskie dolne.

Pokrywa glebowa: na terenie obszaru dominuje gleba brunatna kwaśna typowa zajmująca ok. 80% pow., istotne znaczenie ma również gleba brunatna wylugowana (ok. 10%). Kilka procent powierzchni zajmują: brunatna typowa i brunatna bielcowana.

W obszarze 99% powierzchni zajmują zbiorowiska leśne, przy czym udział siedlisk z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej wynosi 95%. Pozostałą część zajmują głównie sośniny wprowadzone na grunty porolne o dość zróżnicowanym stopniu zaawansowania procesów regeneracyjnych.

4.2. Jakość i znaczenie

Przedmiotami ochrony obszaru jest 7 typów siedlisk przyrodniczych: 8310, 9110, 9130, 9170, 91E0* i 91P0, a także 5 gatunków zwierząt: mopek, nocek duży, nocek Bechsteina, kumak górski i traszka karpacka.

8310 Jaskinie nie udostępnione do zwiedzania

Na terenie ostoi zlokalizowano 21 obiektów zaliczonych do siedliska 8310. Ze względu na specyficzne warunki panujące w jaskiniach, nie są one sprzyjającym siedliskiem do życia dla wielu organizmów, jednak część z nich stanowi ważne miejsce zimowania nietoperzy. Obszar ma znaczenie dla ochrony populacji nietoperzy z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej: nocka Bechsteina *Myotis bechsteinii*, nocka dużego *Myotis myotis* i mopka *Barbastella barbastellus*. Znajdują się tu zimowiska nietoperzy zlokalizowane w nieczynnych wyrobiskach pokopalnianych (sztolniach), przy czym znaczenie tu ma sześć sztolni: cztery zlokalizowane w Paśmie Suchej Góry (Sztolnia w Suchej Górze I, Sztolnia w Suchej Górze II, Sztolnia nad Czają I i Sztolnia nad Czają II) oraz dwie położone na północnych stokach Królewskiej Góry (Sztolnia Jasna i Pustelnia). Warunki mikroklimatyczne nie ulegają zmianie w porównaniu do stanu podstawowego (opisanego w dokumentacji jaskini) lub referencyjnego (udokumentowanego w późniejszych materiałach) obiektu. Liczba gatunków nietoperzy z II Załącznika Dyrektywy Siedliskowej nie podlega zmianom lub zwiększa się w stosunku do okresu referencyjnego, zaobserwowano również pojawienie się fauny bezkręgowej typowej dla jaskiń, dlatego też dla parametru reprezentatywności nadaje się ocenę dobrą – B. Stwierdzona powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stan zachowania został określony na podstawie stopnia zachowania struktury (II – struktura dobrze zachowana: wyraźne różnice wielkości jaskiń i panującego mikroklimatu; nie wszystkie jaskinie stanowią sprzyjające siedlisko do życia dla wielu organizmów), stopnia zachowania funkcji (I – doskonałe perspektywy: brak istotnych śladów ingerencji człowieka) oraz możliwość odtworzenia (III – trudne: brak możliwości wpływu na panujące warunki naturalne w jaskiniach) – ocena B. Ocenę ogólną z uwagi na niewielką powierzchnię względną nadano dobrą – B.

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion)

Kwaśne buczyny w obszarze ostoi reprezentowane są przez 2 podtypy: kwaśną buczynę górską 9110-2 *Luzulo luzuloidis*-Fagetum oraz żyzną jedlinę karpacką 9110-3 – zbiorowisko *Abies alba*-*Oxalis acetosella*. Zbiorowisko kwaśnej buczyny górskiej *Luzulo luzuloidis*-Fagetum rozmieszczone jest w kilku płatach. Są to ubogie fragmenty lasu pod względem siedliskowym jak i florystycznym. Drzewostan zespołu zdominowany

jest przez buka. Warstwa runa jest bardzo uboga. Największe i najbardziej typowe płaty występują w szczytowej części pasma Suchej Góry. W obszarze siedlisko reprezentowane jest również przez podtyp 9110-3 żyzna jedlina karpacka. Jego przejściowy charakter i brak wielu gatunków charakterystycznych tj. szczawik zajęczy, którego pokrycie jest nieznaczne (zaobserwowany tylko na dwóch stanowiskach), sprawiają, że jest to zbiorowisko dyskusyjne, trudne do kartowania. Drzewostan zespołu zdominowany jest przez jodłę pospolitą, a buk zwyczajny stanowi domieszkę. W runie ciężko wyznaczyć gatunki charakterystyczne czy wyróżniające. Stwierdzona powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stopień reprezentatywności siedliska został oceniony jako dobry – B, na taką ocenę zaważył obecny wielopostaciowy drzewostan różnowiekowy, o zróżnicowanym przestrzennie zwarcu, z grupami i kępami starych drzew oraz brak w podszyciu i runie inwazyjnych gatunków obcych oraz ekspansywnych gatunków rodzimych. Ponadto w drzewostanie odnotowano występowanie dwóch obcych geograficznie gatunków – dębu czerwonego *Quercus rubra* i daglezi *Pseudotsuga menziesii*, jednak ich udział jest znikomy. Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II- dobrze zachowana: z jednej strony zachwaszczenie części płatu na skutek silnego przerzedzenia drzewostanu, niski wiek drzewostanu oraz niewielkie zasoby martwego drewna, z drugiej natomiast typowa, właściwa dla siedliska przyrodniczego charakterystyczna kombinacja florystyczna), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: prowadzona gospodarka leśna gwarantuje utrzymanie składu gatunkowego drzewostanu, zróżnicowaną strukturę pionową i przestrzenną w wyniku stosowania rębni złożonych z długim i bardzo długim okresem odnowienia). Ocenę ogólną nadano dobrą (B) na podstawie ocen cząstkowych.

9130 Żyzne buczyny (*Dentario glandulosae*-Fagenion, *Galio odorati*-Fagenion)

Żyzne buczyny w obszarze to przede wszystkim drzewostany z dominacją jodły, miejscami niemal zupełnie pozbawione buka. Jest to prawdopodobnie wynik prowadzonej tu gospodarki leśnej, promującej ten gatunek. Runo w takich płatach jest zubożone, a miejscami brak go niemal zupełnie. Z uwagi na dość ubogie podłoże, żyzna buczyna karpacka niezbyt często występuje w swojej typowej "żyznej" postaci. Relatywnie najbardziej typowe płaty żyznej buczyny zlokalizowane są na północno-wschodnim krańcu obszaru, gdzie udział procentowy buka jest największy. Towarzyszą mu lokalnie ze znacznym udziałem, gatunki typowe dla podgórskiej formy buczyny tj. jak: grab czy dąb szypułkowy. Runo jest tutaj bogatsze, cechuje je liczny udział gatunków z rzędu *Fagetalia sylvaticae* i klasy *Querco-Fagetea*. Stwierdzona powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Z uwagi na charakterystyczną kombinację florystyczną z uwzględnieniem specyfiki regionalnej i zróżnicowania fitosocjologicznego oraz znikomą obecność obcych gatunków inwazyjnych w runie tj. niecierpek drobnokwiatowy oraz obcych geograficznie gatunków w drzewostanie tj. dąb czerwony, dagleza i sosna wejmutka, stopień reprezentatywności został określony jako dobry (B). Stan zachowania został oceniony jako B (dobry). Podstawą przyjęcia takiej oceny dla tego parametru były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: niewielkie zasoby martwego drewna i mikrosiedlisk drzewnych oraz obecne naturalne odnowienie drzewostanów w szczególności w naturalnych lukach i prześwietleniach, duży udział buka i jodły w drzewostanie wraz z innymi gatunkami stanowiącymi cenne domieszki), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: wynikają z wysokiej zdolności do podtrzymywania typowej dla buczyny różnorodności biologicznej, skutkującej bogactwem występujących unikatowych gatunków a prowadzona gospodarka leśna gwarantuje utrzymanie składu gatunkowego drzewostanu, zróżnicowaną strukturę pionową i przestrzenną w wyniku stosowania rębni złożonych z średnim, długim lub bardzo długim okresem odnowienia) oraz możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: prowadzona gospodarka leśna gwarantuje utrzymanie składu gatunkowego drzewostanu, zróżnicowaną strukturę pionową i przestrzenną w wyniku stosowania rębni złożonych z długim i bardzo długim okresem odnowienia). Ocenę ogólną nadano dobrą –B.

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum*, *Tilio-Carpinetum*)

W obszarze siedlisko występuje z oceną „D” w zakresie reprezentatywności. Grądy w obszarze objętym opracowaniem tworzą zaledwie kilka niewielkich płatów, o słabej reprezentatywności, zachowanych na zboczach dolin potoków, których odrębność florystyczną wyznacza głównie dominacja graba w drzewostanie. Siedlisko zajmują powierzchnię, która w skali regionu biogeograficznego jest nieznaczna; wynosi zaledwie 0,001 %. Niewykluczone, że ich pierwotny zasięg był większy, jednak wskutek promowania jodły zastąpiły go formacje fizjonomicznie i gatunkowo bliższe żyznej buczynie bądź jedlinie. Z uwagi na specyfikę podgórskiej formy buczyny karpackiej, szeroką strefę przejściową między grądami i buczynami oraz słabą odrębność

florystyczną żyznych jedlin, bezdyskusyjne wyznaczenie zasięgu grądu subkontynentalnego w obszarze jest praktycznie niemożliwe.

91E0* Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*, olsy źródłiskowe)

W obszarze łęgi reprezentowane są przez podgórski łęg jesionowy (91E0-5). Cechuje go stały udział gatunków charakterystycznych dla tego zespołu – skrzypu olbrzymiego i szczawiu gajowego. Drzewostan tworzy olsza czarna z jednostkowym udziałem wierzb wąskolistnych. We wszystkich warstwach dominują gatunki typowe dla siedliska, przy czym są zaburzone relacje ilościowe (dominacja facjalna). Nie odnotowano gatunków obcych geograficznie w drzewostanie, natomiast pojawiają się inwazyjne gatunki obce w runie tj. niecierpek drobnokwiatowy, nawłóć późna, rdestowiec ostrokończysty czy nawłóć olbrzymia. Kombinacja florystyczna jest typowa dla łęgów. Reprezentatywność siedliska dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stan zachowania został określony na podstawie stopnia zachowania struktury (II – struktura dobrze zachowana: pionowa struktura roślinności wykazuje zróżnicowanie, drzewostan różnowiekowy, ale bez starych drzew, pojedyncze naturalne odnowienia drzewostanu, zaburzenia relacji ilościowych gatunków typowych, obce gatunki inwazyjne w runie i podszybie), stopnia zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: czynnikiem obniżającym stan ochrony są niewielkie zasoby martwego drewna, ekspansja gatunków zielnych obcego pochodzenia, wykorzystywanie łęgów do zrywki drewna, lokowanie zabudowy i zagospodarowanie terenu, które wkracza w obręb siedliska prowadząc do jego przekształcenia lub zniszczenia) oraz możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: zniekształcenia występują, lecz są mało znaczące, obecny stan roślinności łęgu wskazuje, że szlak zrywkowy od dawna nie był wykorzystywany, zachowanie siedliska w stanie nie pogorszonym jest prawdopodobne, o ile uda się zapobiec istniejącym zagrożeniom) – ocena B. Ocenę ogólną nadano dobrą – B.

91P0 Wyżynny jodłowy bór mieszany (*Abietetum polonicum*)

Najuboższe siedliska zajmują płaty jedlin nawiązujące do świętokrzyskiego boru jodłowego.

Charakterystyczna kombinacja florystyczna z uwzględnieniem specyfiki regionalnej i zróżnicowania fitytosocjologicznego jest właściwa dla siedliska, wyłącznie na niektórych płatach stwierdzono zubożenie.

Reprezentatywność płatów obserwowanych w Ostoi Czarnorzeckiej oceniono jako znacząca – C.

Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Ocena stanu zachowania B – w podszybie i runie brak inwazyjnych gatunków obcych oraz ekspansywnych gatunków rodzimych. Z gatunków obcych geograficznie w drzewostanie odnotowano jedynie daglezję, której udział jest znikomy. Struktura pionowa i przestrzenna roślinności jest właściwa a naturalne odnowienie drzewostanów liczne (w tym naturalne odnowienie jodły). Obniżona ocena wynika głównie z udziału niskich zasobów martwego drewna. Prowadzona gospodarka leśna gwarantuje utrzymanie składu gatunkowego drzewostanu, zróżnicowaną strukturę pionową i przestrzenną w wyniku stosowania rębni złożonych z długim i bardzo długim okresem odnowienia (stopień zachowania struktury – II dobrze zachowana, stopień zachowania funkcji – II dobre perspektywy, możliwość odtworzenia – II możliwe przy średnim nakładzie środków). Ocena ogólna – B.

1308 Mopek (*Barbastella barbastellus*)

Mopek na tym terenie spotykany jest od wielu lat. W granicach obszaru występuje duża dostępność siedlisk, duży areal odpowiednich żerowisk, obecność miejsc rojenia i zimowania, potencjalnych miejsc formowania kolonii tego gatunku.

Populacja zimowa: Jego zimowisko zaobserwowano w sztolniach w Węglówce. Liczebność zimowej kolonii mopek nie ulega istotnej zmianie, utrzymuje się w obszarze w zakresie 90-120 osobników z uwzględnieniem naturalnej fluktuacji gatunku. Populację zimową szacuje się na $15\% \geq p > 2\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – ocena B. Ocena stanu zachowania B – wynika głównie z stopnia zachowania cech siedliska gatunku – II elementy dobrze zachowane: kubatura próżni skalnych nie zmieniła się, schronienia nietoperzy zabezpieczone przed niepokojeniem ze strony ludzi w trakcie ich hibernacji, wloty drożne, dostępne w wystarczającej liczbie, brak czynników utrudniających korzystanie z oddzielonych części zimowiska, temperatura w częściach stanowiska w granicach preferencji gatunku. Schronienia zimowe położone są w środku dużego kompleksu leśnego, który połączony jest z innymi terenami leśnymi. Izolacja:

brak izolacji gatunku – ocena C. Ocena ogólna B.

Populacja rozrodcza: na terenie obszaru potwierdzono rozród gatunku tzn. stwierdzono kolonie rozrodczą mopków na monitorowanej powierzchni lub w pobliżu jej granic (do 500m) i/lub odłowiono min. 1 karmiącą samicę mopka i/lub min. 1 osobnika młodocianego. Zaobserwowano bardzo wysoką aktywność gatunku. Populacje letnią szacuje się na $15\% \geq p > 2\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – ocena B. Ocena stanu zachowania B – wynika głównie z stopnia zachowania cech siedliska gatunku – II elementy dobrze zachowane: powierzchnia kompleksu leśnego zbliżona do stanu referencyjnego lub większa, grubość drzew żywych zapewniających potencjalne kryjówki dzienne właściwa. Ocenę obniża liczba drzew obumierających i martwych. Izolacja: brak izolacji gatunku – ocena C. Ocena ogólna B.

1323 Nocek Bechsteina (*Myotis bechsteinii*)

Obecność nocka Bechsteina na terenie ostoi jest notowana od wielu lat. Jest to spowodowane dużą dostępnością siedlisk, dużym arealem odpowiednich żerowisk, obecnością miejsc rojenia i zimowania.

Populacja zimowa: Gatunek sporadycznie wykazywany na obszarze, podczas zimowania. W obszarze stwierdzono hibernację tylko jednego zimującego osobnika nocka Bechsteina w Sztolni w Suchej Górze II.

Populacja rozrodcza: na terenie ostoi stwierdzono około 20 osobników, w tym odłowiono karmiące samice lub osobniki młodociane. Pojedyncze osobniki zajmują nieczynne wyrobisko pokopalniane (sztolnia): sztolnia Jasna. Populacja gatunku szacuje się na $2\% \geq p > 0\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – C. Stan zachowania populacji został określony na podstawie pod kryteria: stopnia zachowania cech siedliska gatunku (II elementy dobrze zachowane: kolonia została zidentyfikowana na podstawie odłowionych karmiących samic i osobników młodocianych, populacja posiada odpowiednią dla swoich wymagań zasobność pokarmową pochodzącą z terenów kompleksów leśnych, drzewostan w większości usytuowany jest na stromym zboczu, obecne są liczne zacienione wąwozy co utrudnia powstawanie podszytu liściastego, istnieje również bardzo bogata sieć wodna z licznymi śródleśnymi potokami i strumieniami) – ocena B. Izolacja: brak izolacji gatunku – ocena C. Ocena ogólna C.

1324 Nocek duży (*Myotis myotis*)

Populacja zimująca: Nocek duży w obszarze objętym opracowaniem utrzymuje liczebność populacji zimującej w zakresie 30-60 osobników z uwzględnieniem naturalnej fluktuacji gatunku. Populacja szacuje się na $15\% \geq p > 2\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – B. Stan zachowania populacji został określony na podstawie: stopnia zachowania cech siedliska gatunku (II elementy dobrze zachowane: schronienia nietoperzy są zabezpieczone a w trakcie hibernacji kolonia nie jest niepokojona przez ludzi. Wloty w częściach zimowania są drożne, dzięki temu korzystanie z nich nie jest utrudnione. Warunki mikroklimatyczne są optymalne dla obecności gatunków eurytermicznych i ciepłolubnych i nie ulegają one zmianie w stosunku do lat wcześniejszych) – ocena B. Izolacja: brak izolacji gatunku – ocena C. Ocena ogólna B. Kolonia migrująca: na terenie ostoi stwierdzono około 30-40 osobników migrujących. Populacja szacuje się na $15\% \geq p > 2\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – B. Stan zachowania populacji został określony na podstawie: stopnia zachowania cech siedliska gatunku (II elementy dobrze zachowane: warunki mikroklimatyczne są optymalne dla obecności gatunków eurytermicznych i ciepłolubnych i nie ulegają one zmianie w stosunku do lat wcześniejszych) – ocena B. Izolacja: brak izolacji gatunku – ocena C. Ocena ogólna B.

1193 Kumak górski (*Bombina variegata*)

Gatunek w obszarze stwierdzony między innymi we wschodniej części obszaru, na niewielkiej polanie zachowanej w pobliżu płynącego nieopodal potoku. Stanowisko jest trwałe, częściowo zacienione. Pozostałe fragmenty obszaru to głównie doliny cieków, które służą raczej do dyspersji, nie zaś do rozrodu tego gatunku oraz niewielkie enklawy lasów innej własności, zajmujące zwykle stoki o mniejszym lub większym nachyleniu, gdzie potencjalne siedliska są nieliczne i silnie ocienione. Wykazano obecność kilku dorosłych osobników kumaka. Nie stwierdzono jaj ani stadiów larwalnych. Dokładna liczebność gatunku na badanym terenie nie jest jeszcze poznana. Osiadła populacja kumaka szacuje się na $2\% \geq p > 0\%$ populacji regionu biogeograficznego kontynentalnego – C. Stan zachowania populacji został określony na podstawie 2 pod kryteriów: stopnia zachowania cech siedliska gatunku (II elementy dobrze zachowane: odnotowywano obecność potencjalnych miejsc rozrodu – kałuż na drogach leśnych i innych zbiorników wodnych ze stagnującą wodą; ocenę obniża typ szaty roślinnej – są to głównie tereny leśne, nie zapewniające

odpowiednich warunków termicznych dla tworzących się miejscami kałuż i rozlewisk, doprowadza to do możliwości wyschnięcia zbiornika przed zakończeniem cyklu rozwojowego gatunku) oraz możliwości odtworzenia (łatwe: warunkiem utrzymania siedliska gatunku jest zachowanie obecnej formy i użytkowania drogi) – ocena B. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna – C

2001 Traszka karpacka (*Triturus montandoni*)

Gatunek wykazywany w obszarze we wcześniejszych opracowaniach, w tym w danych pochodzących z WZS z roku 2008. Liczebność gatunku w obszarze na tą chwilę nie jest znana.

Podczas prac terenowych zrealizowanych w 2019 r. przez eksperta przyrodnika w ramach opracowania PZO wykazano, iż na żadnym z zidentyfikowanych stanowisk w obszarze gatunku nie zaobserwowano. Gatunek został stwierdzony na gruntach Nadleśnictwa Kołaczyce, jednak nie udało się ocenić populacji zgodnie z obowiązującą metodyką. Konieczność uzupełnienia stanu wiedzy.

Ponadto na terenie obszaru występuje siedlisko 9170 oraz nocek orzęsiony, które nie są przedmiotami ochrony obszaru.

1321 Nocek orzęsiony (*Myotis emarginatus*)

Gatunek sporadycznie wykazywany na obszarze, podczas zimowania. Pojedyncze osobniki zajmowały nieczynne wyrobiska pokopalniane (sztolnie): sztolnia w Suchoj Górze I oraz sztolnia Jasna (na podstawie danych pochodzących z WZS z roku 2008). Niska ocena w zakresie populacji wynika z rzadkiego pojawiania się gatunku na obszarze objętym opracowaniem (gatunek obserwowany wyłącznie w zimie).

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	G05.01		i
L	B02.04		i
L	E03.01		i
M	B02		i
M	B02.06		i
L	E03.01		i
M	E06		b
M	E06.02		o
M	G05.06		i
L	H05.01		b
L	I01		i
L	I02		i
L	K01.01		i
L	K02.02		i
M	K01.03		i
L	K03.04		i
L	L05		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne, O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.
i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. BULiGL Oddział w Przemyślu. 1998. Plan ochrony rezerwatu "Prządki" na lata 1998-2017, 2. Mleczek T. 1999. Dekada spisu nietoperzy w Beskidzie Niskim i na Pogórzu Karpackim w 1999 r Jaskinie Beskidzkie 2 17-20,3. Mleczek T. 1999. Jaskinie Czarnorzecko-Strzyżowskiego Parku Krajobrazowego. Arch. Zespołu Karpackich Parków Krajobrazowych w Krośnie,4. Mleczek T. 1999. Uzupełnienie jaskiń Pogórza Dynowskiego I. Jaskinie Beskidzkie 2/1999 11-15,5. Łuczaj Ł., Oklejewicz K. 2001. Uzupełnienia do flory Dołów Jasielsko-Sanockich Fragm. Flor. Geobot. Polonica 8 276-278,6. Gutkowska B., Krowiak M., Łuczaj Ł., Niedźwiedzka J., Oklejewicz K. 2002. Notatki florystyczne z Pogórza Dynowskiego (Karpaty Zachodnie) Fragm. Flor. Geobot. Polonica 9 43-47,7. BULiGL Oddział w Przemyślu. 2005. Plan Ochrony Czarnorzecko-Strzyżowskiego Parku Krajobrazowego. ZPKP w Krośnie, 8. BULiGL Oddział w Przemyślu. 2014. Plan urządzenia lasu Nadleśnictwa Strzyżów obręb Strzyżów na lata 2014 -2023,9. BULiGL Oddział w Przemyślu. 2018. Plan urządzenia lasu Nadleśnictwa Kołaczyce na lata 2018-2027,10. Piksa K. 2019. Raport z inwentaryzacji nietoperzy z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej znajdujących w obrębie obszaru Natura 2000 Ostoja Czarnorzecka PLH180027,11. Wróbel D. 2019. Raport z prac terenowych wykonanych w ramach opracowania Planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Czarnorzecka PLH180027 (część fitosocjologiczna – siedliska przyrodnicze),12. Wróbel D. 2019. Raport z prac terenowych wykonanych w ramach opracowania Planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Czarnorzecka PLH180027 (część zoologiczna – płazy),13. Wróbel D. 2019-2021. Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Czarnorzecka PLH180027.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL03	100.0	PL04	0.0	PL02	0.65

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Pokrycie

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj [%]	
PL03	Czarnorzecko-Strzyżowski Park Krajobrazowy	*	100.0
PL04	Czarnorzecki Obszar Chronionego Krajobrazu	*	0.0
PL02	Prządki	*	0.65

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie
Adres:	Polska Józefa Piłsudskiego 38 35-001 Rzeszów
Adres e-mail:	sekretariat.rzeszow@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒ Tak	Nazwa: Plan Urządzania Lasu na lata 2018-2027 dla Nadleśnictwa Kołaczyce Link: https://www.gov.pl/attachment/8c7318d4-8b3f-486e-a99c-dbe95751b5d5
	Nazwa: Plan Urządzania Lasu na lata 2014-2023 dla Nadleśnictwa Strzyżów Link: https://www.gov.pl/attachment/b8d41384-d889-4e5b-b649-dc2366ef0bfe
☐ Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐ Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH180027

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--